

kunde faae Mæringsbevis eller Borgerstaa, naar iøvrigt Betingelserne herfor vare tilstede, med det 21de Mars Opnaaelse. Vilde man forebygge det, maatte der særlige Regler ind i Loven i saa Henseende. — Saa komme vi til Embederne. Det er meget rigtigt, hvad en æret Taler bemærkede, at her i Landet er Forholdet dette, at selv om man sagde, at Folk kunde faae Embeder i det 10de Aar, vilde det ikke have videre Betydning, for faktisk faae de dem ikke, før de blive i en lang tælder Alder. Det er dog ikke Noget, der slaar saa ganske til. Der er f. Ex. den Regel hos os, at man skal være fuldmyndig for at beklæde Dommerædet, og det er jo meget rigtigt, at Ingen bliver udnævnt til Retsbetjent, før han er langt over 25 Aar. Men derimod er det ikke saa sjældent Tilfældet, at der bliver Spørgsmaal om at konstituere en Fuldmægtig, og da vil meget ofte det Spørgsmaal opstaa, om yngre Personers Konstitution til at beklæde Dommerædet. Nu skulde jeg dog virkelig mene, at 25 Mars Alderen kan være, om jeg saa maa udtrykke mig, galt nok, men at Folk i en Alder af 21 Aar skulde kunne konstitueres til at beklæde Dommerædet, forekommer mig i alt Fald ikke at ville være rigtigt. Endelig kan det ogsaa nok være, at der er enkelte, om end ikke egentlige Embeder, saa dog Bestillinger, hvor ogsaa det Spørgsmaal undertiden kunde blive praktisk; jeg veed ikke ret, om det ikke f. Ex. ved Skolelærerembeder og deslige maaske kunde blive et praktisk Spørgsmaal, da det nok kunde tænkes, at Folk i en meget ung Alder ellers let kunde blive kvalificerede dertil. Det skal jeg imidlertid ikke trænge dybere ind i, thi jeg vil med disse Bemærkninger ikke udtale nogen bestemt Mening pro eller contra, men egentlig kun henlede de Herreres Opmærksomhed paa, at det er ogsaa Noget, man maa overveje, naar man vil ind paa denne Sag. — Saa kommer endelig Spørgsmaalet om Giftermaal, og der mener jeg ligeledes, at det virkelig har sin Betænkkelighed saaledes at acceptere den Konsekvens, at baade Mand og Kvinde i 21 Mars Alderen kan gifte sig uden videre, uden Samtykke, ja endog saa uden Raadførelse med Forældre eller Borger. Det tror jeg ikke er ganske uden Betænkkelighed, og jeg vil ogsaa paa dette Punkt bemærke, at der er flere fremmede Lovgivninger, som ellers sætte Fuldmyndighedsterminen til 21 Aar, men som dog bevare visse tilbageholdende Forholdsregler i Henseende til Giftermaals Indgaaelse for Personer, der ere over 21 Aar, saaledes f. Ex. den franske Lov: code Napoléon, og de Lande, som have optaget den. Der haves den Regel, at man efter 21 Mars Al-

deren ikke maa gifte sig uden at have udbedt sig sine Forældres Samtykke dertil og gjen- taget denne Udbeden af Forældres Samtykke dertil flere Gange med Mellemrum. Ganske vist staar det saaledes, at naar de blive ved at sige Nei, kan man gjøre det alligevel, men der er dog indrømmet dem, om jeg maa udtrykke mig saaledes, et suspensivt Veto i den Henseende, som vist nok i mange Tilfælde kan udøve en tilbageholdende Virkning. Men i alt Fald, herom siger jeg det samme, som om de andre Ting: Det er Noget, som man maa nærmere betænke. Det gaar ikke an at gaa til at lovgive paa dette Punkt og saa ikke skænke hele dette Spørgsmaal om Afgang til at indgaa, Egtteskab og Myndigheden dertil en eneste Tanke.

Endnu skal jeg bemærke, at i Forbindelse med hele dette Spørgsmaal er der ogsaa andre Ting, som efter min Mening fortjene at tages under noie Overveielse, nemlig om man ikke, selv om man vilde ned-sætte Myndighedsalderen til 21 Aar, burde aabne en vis Afgang for Forældre til ved testamentariske eller andre lignende Bestemmelser at anordne en vis Medadministration, indtil Børnene opnaa 25 Aar. Jeg tænker navnlig her paa saadanne Tilfælde, hvor en Mand efterlader sig en meget stor Formue, f. Ex. enten et meget stort Jordegods med Alt, hvad dertil hører, en Fabriksvirksomhed, en Handelsvirksomhed eller lignende. Der forekommer det mig, at det dog vilde være meget naturligt, om man indrømmede Faderen en vis Myndighed til ved testamentarisk Disposition at foreskrive, at Sønnen ikke skulde kunne raade ganske alene over Alt det, men i den Henseende skulde have en Raad-giver med en vis Myndighed, indtil han opnaaede en noget modnere Alder, end det 21de Aar, i det Mindste til det 25de Aar, saaledes som Reglen nu er. — Endelig vil jeg bemærke, at naar man i det Hele vil røre ved dette Thema, er der en anden Række af Bestemmelser i den Henseende, som strax trænger sig frem til Overveielse, og det var ogsaa disse Bestemmelser, som egentlig vare Gjenstand for Forhandling paa det nordiske Juristmøde. Det var ikke saa meget Reglerne om Myndighedsterminerne, som om Virkningerne af dem, altsaa med andre Ord Grændserne mellem de Tilfælde, hvor den Myndige bindes ved sine Retshandler, og hvor han ikke gjør det, som man dengang drøftede. Man mente nemlig, som flere Talere i Dag have alluderet til, at den nuværende Lovgivning i den Henseende i hvert Fald gif for vidt, aabnede en for vid Afgang for den Umyndige til at erklære sin Forpligtelse